

ALLAH'IN İNDİRDİĞİYLE HÜKÜM VE HZ. İSA'NIN GÖĞE KALDIRILMASI HK. (2)

(...dünden devam)

Kanâatimize göre Cenâb-ı Hakk'ın, Kur'ân'da anlattığı Tevrât hükümleri, bizim için de geçerlidir, farzdır. Ama Kur'ân'da anlatıl-mayan Tevrat hükümleri, bize farz olmaz.

Maide: 46-47'nci âyetlerde, Yahûdîlere Tevrât'ı, Hristiyanlara da İncîl'i doğru dürüst uygulamaları emrediliyor. Bütün kitapların özü, insanları Allah'a kullukta birleştirmek, manen kardeş yapmak-tır. Kıskançlık, çekememezlik, haset ve düşmanlık, İlâhî kitapların ruhundan uzaklaşmaktan, onları iyi anlamamaktan doğar. Zira İlâhî kitapları gönderen, kâinâtın rabbi, yaratıcısıdır. Kâinâtın rabbi, belli bir zümrenin rabbi değil, bütün yaratıkların sahibidir. O, belli bir zümreyi seçip diğerlerini atmaz, insan-ların birbirine düşman olma-sını emretmez. Düşmanlık, insanların kendi dünya tutku-larıyla dini bencilleştirmelerinden doğar. Gerçekten dünya tutkusu, dar görüş-lülük, dini daraltmaya yol açmış, sonunda Allah'tan gelen Kitâba sahip olduklarını söyleyenler, hayâllerine göre Allah adına, Allah'ın kullarına düşman olmuşlardır. **Eğer kitaplarını iyi anlasalar, iyi uygulasalar, düşmanlık eriyecek, ayrılıklar ortadan kalkacaktır.**

İkinci sorunuza gelince:

Âli İmran Suresinin 55'nci âyetinde Allah'ın, huzuruna varan İsâ'ya, kendisini teveffî edeceğini, yani canını alacağını, kendisine inananları, tâ Kıyâmet gününe kadar onu inkâr edenlerin üstünde tutacağını söylediği belirtilir.

Âyetteki **muteveffike** kelimesi üzerindeki değişik görüşler varsa da dil açısından **teveffî**, can almak manasını ifade eder. Nitekim biri ölünce vefat etti denilir. Abdullah ibn Abbâs'a göre

“

İnnî muteveffike

:

Ben seni öldüreceğim”

demektir.

Müfessirlerden çoğunun kanâatine göre Hz. İsâ, rûhu ve cesediyle birlikte göğе yükseltilmiştir. Bunların görüşü Hristiyanların görüşünün aynıdır. Bir kısım müfessir-lere göre de göğе yükseltilen, İsâ'nın cismi değil, rûhudur. Burada *"Seni bana yükselte-ceğim"* hitabıyla kastedilen, Hz. İsâ'nın rûhudur. Çünkü rûh, insanın hakikatidir. Ce-sed, emanet elbise gibidir, artar, eksilir. Değişmeyen insanın rûhudur (Tefsîru'l-Menâr: 3/316-317).

(devamı yarın..)